

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 22 oktober 2019 met nummer RvVb-A-1920-0188
in de zaak met rolnummer 1819-RvVb-0685-A

Verzoekende partij de vzw **MILIEUFRONT OMER WATTEZ**, met woonplaatskeuze te 9700 Oudenaarde, Dijkstraat 75.

Verwerende partij de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 18 april 2019 de vernietiging van de tenuitvoerlegging van de stilzwijgende weigering van het door verzoekende partij ingestelde beroep door de verwerende partij.

De verwerende partij heeft aan de aanvrager een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het aanleggen van een op/afrit voor landbouwgebruik op het perceel gelegen te 9506 Zandbergen, Lindeveldstraat 16 met als kadastrale omschrijving afdeling 12, sectie B, nr.299B.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

Met een beschikking van 4 juni 2019 heeft de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen vastgesteld dat het beroep op het eerste gezicht zonder voorwerp is en dat het beroep op het eerste gezicht klaarblijkelijk onontvankelijk is. De verzoekende partij heeft een verantwoordingsnota ingediend.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. AMBTSHALVE ONDERZOEK IN HET KADER VAN DE VEREENVOUDIGDE PROCEDURE

1.

Met een arrest van 17 april 2018 (nummer RvVb/A/1718/0770) heeft de Raad de beslissing van de verwerende partij van 8 december 2016, waarbij aan de aanvrager een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden wordt verleend voor het aanleggen van een op/afrit voor landbouwgebruik op het perceel gelegen te 9506 Zandbergen, Lestpolder, met als kadastrale omschrijving afdeling 12, sectie B, nummer 0299B, vernietigd.

Aan de verwerende partij is eveneens een injunctie opgelegd tot het nemen van een nieuwe beslissing binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van voormeld arrest. Het arrest is aan de verzoekende partij betekend met een aangetekende brief van 3 mei 2018.

2.

De verzoekende partij stelt in haar verantwoordingsnota het volgende:

“ ...

“1) In de beschikking ontbreekt een verwijzing naar artikel 14§3 van de wetten op de RvS.

In het verzoekschrift hadden we er expliciet op gewezen dat toepassing dient gemaakt te worden van artikel 14§3 op de gecoördineerde wetten op de Raad van State, verwijzend naar onze aanmaningsbrief die naar de vergunningverlener in laatste werd gestuurd waarin als volgt stond aangegeven:

“(...) In dit verband wijzen we u op artikel 14§3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973 dat bepaalt:...”

Vooreerst maakt de beschikking daar geen melding van waardoor er een schending van de materiële motiveringsplicht voorligt doordat niet alle relevante juridische elementen in rekening werden gebracht.

2) In het arrest is niet expliciet sprake van een ordetermijn

(...)

De Raad van State oordeelde in diens arrest nr. 187.115 van 16 oktober 2008:...

*Ook in voorliggend geval is er sprake van **een duidelijke tekst** in het verordenend gedeelte van het arrest van 17 april 2018 met nummer RvVb/A/1718/0770 van Uw Raad, m.n. “De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij en dit binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van betekening van dit arrest.” Het gebruik van de woorden “beveelt” en “binnen” versterkt de duidelijkheid van het arrest. Ook het feit dat er staat “te rekenen vanaf de dag na de dag van betekening van dit arrest” versterkt nog meer die duidelijkheid en dat het om een duidelijk begrensde termijn gaat. Als het effectief de uitdrukkelijke wens van dat arrest was om tot op de dag precies te gaan uitrekenen tot wanneer de termijn loopt dan wil dit toch wel zeggen “tot op die dag en geen dag langer.”*

Een ander interpretatie zou een ernstige uitholling van dit arrest betekenen.

Wat uw Raad nu doet in de beschikking van 4 juni 2019 in (voorliggen)de zaak met rolnummer 1819-RvVb-0685 is stellen dat de termijn ‘moeten worden aangemerkt als ordetermijnen met toepassing van artikel 37 van het (...) DBRC-decreet.”

*Hoewel uw Raad in het arrest van 17 april 2018 met nummer RvVb/A/1718/0770 geenszins expliciet heeft verwezen of aangegeven dat ze toepassing maakt van artikel 37 gaat uw raad nu wel in voornoemde beschikking met force woorden (moeten worden aangemerkt) stellen dat Uw Raad nu wel in voornoemd arrest zekerheidshalve dat artikel heeft toegepast. Dat is een eerste punt bij die beschikking. Maar daarnaast maakt uw raad ook nog eens abstractie van de vrijblijvendheid van een enkele bepaling in dat artikel 37, m.n. “Een Vlaams bestuursrechtscollege als vermeld in artikel 2,1°, a) en b) **kan** aan het bevel, opgelegd conform het eerste lid, een ordetermijn verbinden voor de uitvoering ervan.”*

3) Artikel 4.7.23§2 van de VCRO is eveneens van toepassing

Het arrest van 17 april 2018 met nummer RvVb/A/1718/0770 van Uw Raad heeft betrekking op een vergunning die werd aangevraagd op 14 augustus 2013. De procedureregels die

golden op het ogenblik van het indienen van de vergunningsaanvraag zijn en blijven van toepassing voor de afhandeling van het beroep.

Artikel 4.7.23, §2 van de VCRO in de versie van 14/8/2013 luidde:...

Die laatst geciteerde zin bepaalt m.a.w. dat als er geen beslissing is genomen binnen de toepasselijke vervalltermijn we er mogen van uit gaan (het mag aldus geacht worden) dat er sprake is van een afgewezen beroep.

Het bevel – in de zin dat de RvVb in diens beschikking dat interpreteert- lijkt uit te gaan van een vrijblijvende bepaling die de decreetgever geeft opgelegd.

Daarnaast staat artikel 4.7.23, §5 inde voor de voorliggende zaak toepasselijke versie (nl. ten tijde van het indienen van de vergunningsaanvraag). Die bepaling is echt dwingend of dient als dusdanig geïnterpreteerd te worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat er nergens een decretale bepaling is die stelt dat een bij arrest opgelegde termijn (hiërarchisch) hoger staat dan de decretale termijn. Zulks zou overigens ook een miskenning zijn van de macht van de decreetgever.

4) Een stilzwijgende beslissing is stilzwijgend en wordt althans als dusdanig geacht.

Artikel 14§3 op de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dus o.m. ‘Het stilzwijgen van de overheid geacht een afwijzende beslissing te zijn.’

De Raad van State beoordeelt ook het ontbreken van ook maar enig stuk als een stilzwijgende beslissing. Dit geldt ook in geval er geen kennisgeving is van de stilzwijgende beslissing. In het arrest nr. 244.348 van 2 mei 2019 van de Raad van State werd hierover aangehaald:...

Hoe dan ook de afwezigheid van een beslissing en het ontbreken van enige bekendmaking van een stilzwijgende weigering van het beroep wordt door de RvS aanzien als een (ongedateerde) stilzwijgende weigering.

Artikel 4.7.23, §3 eerste lid bepaalt tevens (in de versie ten tijde van het indienen van de vergunningsaanvraag)...

Bij de toelichting bij de Amendementen bij het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen en handhavingsbeleid staat er:...

Hoewel deze memorie van toelichting gewag maakt van “kennisgevingen inzake milieuvergunningen over te nemen” wordt de afwezigheid van enige kennisgeving door de RvS niet aanzien als de bevestiging dat de vergunningsverlenende overheid nog steeds een beslissing kan nemen in het betrokken dossier.

...“

3.

De verzoekende partij kan in eerste instantie niet worden gevolgd waar zij verwijt dat in de beschikking niet wordt verwezen naar artikel 14, §3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973 terwijl volgens haar dat artikel van toepassing is.

De verzoekende partij gaat immers voorbij aan de laatste zin van betreffend artikel die stelt dat *“deze bepaling doet geen afbreuk aan de bijzondere bepalingen die een andere termijn vaststellen of aan het stilzwijgen van de administratieve overheid andere gevolgen verbinden.”*

De termijn van vier maanden om een nieuwe beslissing te nemen over het ingestelde administratieve beroep van de verzoekende partij, die de Raad in zijn arrest van 17 april 2018 oplegt, is niet gesteund op de bepalingen uit het voormelde artikel 14, §3 van gecoördineerde wetten op de Raad van State noch op de bepalingen uit artikel 4.7.23, §2 VCRO, maar wel op de injunctiemogelijkheden die de decreetgever uitdrukkelijk aan de Raad heeft toegekend met artikel 37 DBRC-decreet, zoals gewijzigd met het decreet van 9 december 2016 houdende wijziging van diverse decreten, wat de optimalisatie van de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges betreft.

Het artikel 37, §1 DBRC-decreet in zijn toepasselijke bepaling laat de Raad toe om bij een gehele of gedeeltelijke vernietiging van een bestreden vergunningsbeslissing aan het vergunning-verlenend bestuursorgaan de verplichting op te leggen om een nieuwe beslissing te nemen. De Raad kan daaraan op grond van artikel 37, §1, tweede lid DBRC-decreet een ordetermijn verbinden voor de uitvoering ervan. In de parlementaire voorbereiding bij het wijzigingsdecreet van 9 december 2016 wordt de uitdrukkelijke keuze voor een ordetermijn in het artikel verantwoord door juridische problemen en vragen die de kwalificatie als vervaltermijn met zich zou meebrengen en het gegeven dat artikel 38 DBRC-decreet in de mogelijkheid voor het opleggen van dwangsommen voorziet (*Parl. St VI. Parl., 2015-16, stuk nr. 777/1, 9-11*).

De termijn van vier maanden die met het arrest van 17 april 2018 (nummer RvVb/A/1718/0770) werd opgelegd aan de verwerende partij, ressorteert dan ook de rechtsgevolgen die decreetgever uitdrukkelijk aan de toepassing van artikel 37, §1, eerste en tweede lid DBRC-decreet heeft verbonden. Het betreft met name slechts een termijn van orde waarvan de overschrijding niet met enig bevoegdheidsverlies voor de verwerende partij om zich uit te spreken over het ingestelde administratieve beroep van de verzoekende partij, wordt gesanctioneerd. Het enkele gegeven dat de termijn in de bewoordingen van de opgelegde injunctie in punt 2 van het beschikkend gedeelte van het voormelde arrest niet uitdrukkelijk wordt gekwalificeerd als een ordetermijn en de verzoekende partij daaruit een duidelijk begrensde vervaltermijn afleidt, doet aan de voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Onder punt II ‘Verloop van de rechtspleging’ wordt immers uitdrukkelijk bepaald dat artikelen 37 en 38 DBRC-decreet van toepassing zijn, zoals gewijzigd door het decreet van 9 december 2016. Het opleggen van een injunctietermijn van vier maanden in het beschikkend gedeelte om een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij, impliceert dan ook dat toepassing van de injunctiemogelijkheid uit artikel 37 DBRC-decreet wordt gemaakt en dat de opgelegde termijn, gelet op de uitdrukkelijke en duidelijke tekst van artikel 37, §1, tweede lid DBRC-decreet, te beschouwen is als een termijn van orde.

Voor zover de verzoekende partij meent dat artikel 14, §3 van het de gecoördineerde wetten op de Raad van State en artikel 4.7.23, §2 VCRO van toepassing zouden zijn dan wel zouden blijven, uit zij in wezen kritiek op de decreetgever, die met artikel 37 DBRC-decreet de injunctiemogelijkheid voor het bevel tot het nemen van een nieuwe beslissing uitdrukkelijk heeft gekoppeld aan een termijn van orde, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

4.

Gelet op het voorgaande neemt de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot vernietiging ten onrechte aan dat haar administratief beroep tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen in eerste aanleg stilzwijgend werd afgewezen door de verwerende partij door het

verstrijken van de injunctietermijn van vier maanden zoals het werd opgelegd met het arrest van 17 april 2018 (nummer RvVb/A/1718/0770).

Gelet op artikel 59/1, §3 Procedurebesluit.

BESLISSING VAN DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De zaak wordt zonder verdere rechtspleging in beraad genomen.
2. Het beroep is zonder voorwerp.
3. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partij, bepaald op 200 euro ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 22 oktober 2019 door:

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de Raad voor
Vergunningsbetwistingen,

Yannick DEGREEF

Filip VAN ACKER